

O Medvědovi a Ježkovi

Představte si, že letíte jako orel ze svého pokoje. Stoupáte vysoko nad střechy domů a míříte k tomu nejhlubšímu lesu. A v tom nejhlubším lese bydlí jeden Medvěd. Má docela obyčejný domeček. Inu, domeček, je to kotlina ve starém dubu s malým okýnkem a dvířky. Pokud do něj vstoupíte, uvidíte stůl, dvě židle u okna, postel v rohu a u stěny kuchyňku a velkou knihovnu přetékající knihami. V domečku bydlel Medvěd sám. Nikoho nenavštěvoval a vystačil si jen se svou vlastní fantazií. Nejraději ze všeho spal a četl knížky. V knížkách byl hrdinou v bitvách, probudil ze stoletého zimního spánku princeznu Medvědice, četl si knihy o stvoření světa a hvězd. Díky četbě knih zažíval mnohá dobrodružství, ale byl na ně sám.

„Pozvu tě k sobě domů na oběd, Ježku,“ navrhl radostně Medvěd.

„A máš jablka?“ zeptal se zvědavě Ježek.

„To víš, že mám! Plný sklep!“

„Tak to bude mošt,“ pověděl si pro sebe Ježek.

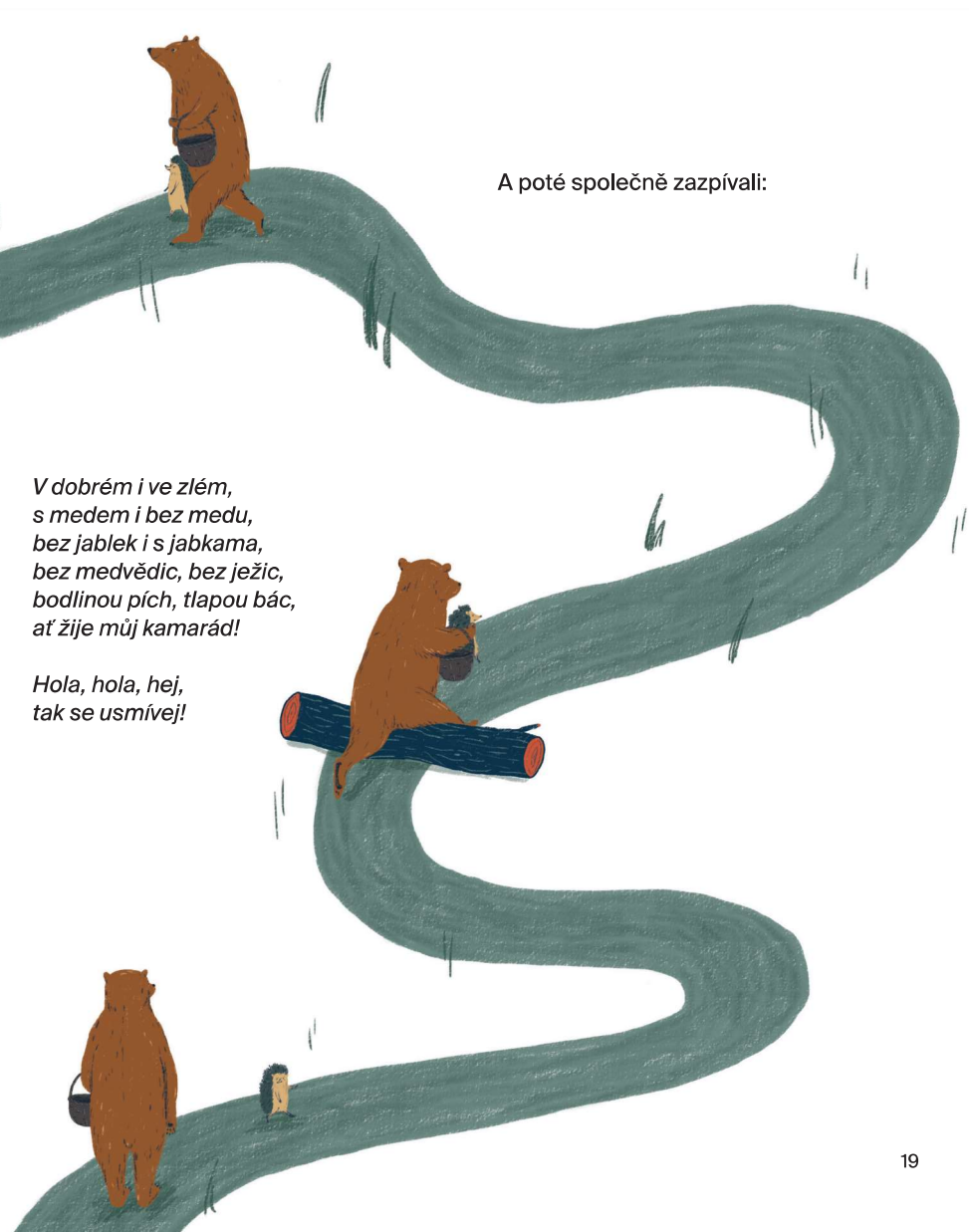
„Skvělé,“ pověděl Medvěd. „Skvělý,“ zopakoval Ježek. „Tak tlapu na to,“ řekl Medvěd. „Bodlinu na to,“ souhlasil Ježek.

A poté společně zazpívali:

*V dobrém i ve zlém,
s medem i bez medu,
bez jablek i s jabkama,
bez medvědic, bez ježic,
bodlinou pích, tlapou bác,
ať žije můj kamarád!*

*Hola, hola, hej,
tak se usmívej!*

Konečně uplynulo deset vyspání a přišel básnický večer. Ale Medvědovi se desáté vyspání protáhlo. Spal jako dřevo a nebyl k probuzení. Pak si ještě dlouho vyčesával kožich, aby prý nedělal ostudu. Ale ostudou byl trochu pozdní příchod. Přišli na poslední část Kosova čtení o zvířátkách, která viděl mimo les.

*Kočička kočka pod nebem
hlady a zimou se choulila,
smutně u schodů prosila
o trochu jídla, tepla lásky,
aby se k němu tulila.*

I Liška musela zamáchnout slzu nad dojemností jeho četby. „Co je to ta kočka?“ zeptal se Ježek Medvěda. „Dle encyklopedie náhodných zvířat lesa je to takové malé protáhlé zvíře. Chodí po čtyřech, má dvě uši, dvě oči, hlavu s fousky a dlouhý štíhlý ocas. Prská, vrní a žíví se lovem myší a ptáků. Má zatahovací dráčky. Umí vylézt i na strom. Ženská je kočka, chlap kocour.“

„Uhm, uhm,“ zamýšlí se Ježek. „Kočku, tu bych někdy rád viděl.“

Když se Kos chystal k přednesu další básně, naléhal tiše Medvěd: „Podrbej mi záda, Ježku, strašně mě svědí...“ „Jak asi?“ odpovídá mu s úsměvem Ježek. „Máš s sebou žebřík?“ A tak Medvěd přišel k borovici a rozkošně si drbal záda o strom, až se strom kinklal jako při bouři a jako rozevřené knížečky z něj slétávali na zem vrabčáci a sýkorky. A podrážděným zpěvem na Medvěda nadávali.

Západ Slunce 2 110 436

„Dneska prý dávají na kopci západ slunce číslo 2 110 436! Tenhle západ jsem ještě neviděl,“ říká nadšeně Ježek. „Na to půjdeme, Medvěde. Jdu pro deku! A ty hybaj pro sváču s sebou! Ať jsi tady coby dup!“ Ježek se štrachá ve spíži. „Beru sušené larvy a pupence, co si dáš ty, Medvěde?“

„Medové bonbóny mi vezmi, prosím,“ ozvalo se zvenku.

Seděli spolu na kopci. Slunce pomalu zapadalo a obloha hořela zářivě žlutou, poté slunce obarvilo stojící mraky do červené a růžové. A ptáci se loučili se sluncem.

„Někdy mám pocit, že je všechno tak krásné,“ povzdechne si Ježek. Objímá Medvěda a ten říká: „Někdy mám pocit, že mě občas něco píchá do boku.“ A oba se přátelsky zasmějí.

Cestou domů Medvěd šťastným výdechem prolomí ticho jako hladinu vody hladký oblázek.

„Ježku, estetický zážitek tohoto jevu a živé a žhavé barvy červené a růžové mě naplnily až po okraj štěstím. Děkuji.“

„Není zač, kamaráde, mně se tenhle západ slunce taky moc líbil.“